

Трансалски долини. До насъ се издигаха величественитѣ височини на върха Ленинъ и околнитѣ до него върхове. На северъ, на югъ и на изтокъ погледътъ се губѣше въ планинскитѣ гребени. На 100 клм. отъ насъ се синѣше бисерътъ на *Памиръ*, езерото *Каракулъ*, а по-далечъ — непрекъснати планински гребени, които се сливаха съ хоризонта. Снѣжната виелица, която вилиѣше въ тоя моментъ, не ни позволи да се наслаждаваме дълго на тая хубава гледка.

Но най-опасното се случи на другия день, когато бурята ни прѣчеше да слизаме. Вѣтрътъ силно вѣеше и издигаше въртопи снѣгъ. Краката и ржцетѣ премръзваха ужасно. Да слѣземъ по наклонената площъ, бѣше невъзможно. Трѣбваше да опитаме другъ единъ опасенъ начинъ, който често употребяватъ при слизането: слизане въ седнало положение. Слизането ставаше често по грѣбъ, като управлявахме нашето движение съ помощта на краката си и съ малкитѣ брадви. Бързината по тоя начинъ бѣше извънредно голѣма, но голѣма ставаше и опасността. Едно малко подхлъзване и ние можехме да се обърнемъ съ главата надолу или да се блъснемъ въ огромнитѣ ледени блокове. Но ние бѣхе добре обучени отъ по-рано, и това ни помогна да избѣгнемъ всички прѣчки. Следъ като изминахме въ единъ день пѣтя, за изкачването на който употребихме шестъ дни, ние къмъ 6 часа вечерята бѣхме въ подножието на планината, всички здрави и читави.

Но ние знаехме, че ако не достигнемъ самия връхъ, ще ни усмиватъ, че нѣмаме смѣлостъ, и затова решихме да извършимъ и тоя подвигъ. Отдѣли се особна команда отъ водачитѣ на всѣка група и